

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

6
OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Saloma

Premijera 21. decembra 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : M. BRAVNIČAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 21. decembra 1935

Rihard Strauss — Saloma

Rihard Strauss, najpomembnejši živeči nemški skladatelj, je stopil v areno glasbenih tvorcev v času, ko je šla romantika iz najbujnejšega razmaha k zatonu in so se nova stremjenja začela svitati na obzorju že v precej jasnih obrisih. Francoski impresionizem, ki je našel v Debussyju svojega najmočnejšega zastopnika, je kmalu izpodrinil nemška romantična stremjenja v glasbi in si utrl pot do vseh mladih talentov, ki so iskali novega, bolj sodobnega izraza. Rihard Strauss ni slepo sledil novemu glasbenemu pokretu, niti ni hotel hoditi po izhojenih stopinjah prejšnjih vzorov. V svojih prvih delih se je sicer še oziral na Brahmsa in Schumanna, kmalu pa je z drznostjo svojih glasbenih misli postal sam svoj, revolucionar in apostol novih glasbeno estetičnih principov, ki so netili pri nekaterih odpor, pri drugih pa vzbujali navdušenje. Strauss se je otesel tradicije in našel novo obliko za svojo vsebino. Glasbeni esteti so ga uvrstili med učitelje nove romantike in ga proglasili za voditelja glasbe bodočnosti. Dolgo časa, do nastopa povojnih modernistov, je Strauss veljal za »ultramodernista«, čeprav je v svojih zadnjih delih popustil v agresivnosti in se nekoliko vdal meščanski reakcionarnosti. Danes gledamo Straussa z drugačnimi očmi in ga poslušamo z drugačnimi ušesi. V svetovnem koncertnemu kakor tudi opernemu repertoarju velja kot »klasik« modernega orkestra ter zdaleč ni več kamen spodtike, kakor je bil znamenitemu kritiku Eduardu Hanslicku, ki se je leta 1892. o priliki izvedbe simfonične pesnitve »Don Juan« vpraševal: »Ali je Strauss velik talent? Da, velik talent, ampak za lažno glasbo in za nelepo v glasbi.«

Rihard Strauss je mnogostranski skladatelj. Pisal je vse vrste glasbenih oblik, vendar ostane v zgodovini glasbe pomemben le kot simfoničar in glasbeni dramatik. Na tem mestu nas zanima v prvi vrsti kot skladatelj glasbeno dramatskih del. Francoski pisec André Coeuroy karakterizira Straussa v svoji

»Panorama de la musique contemporaine« sledeče: »Strauss: igralec, virtuozi. Igralec: oder mu je v krvi; vse kar piše, je oder, tudi tisto, kar ni namenjeno sceni. Kadar piše za gledališče, hoče izčrpati vse možnosti. Svoja prva odrska dela »Guntram« in »Feuersnot« oblikuje še po Wagnerjevem kopitu. S »Salomo« in »Elektro« je prinesel v gledališče svoj osebni simfonični sistem, s »Kavalirjem z rožo« se je umaknil, da bi napravil masi vljudnostne koncesije; z »Ariadno na Naksosu« je prožil srečno roko poetični fantaziji, a težjo roko je prožil metafiziki v »Ženi brez sence«. Virtuozi orkestra in virtuozi poslovnega življenja, sin materialistične dobe, kateremu ne sme iti nič v škodo.«

Preden se je Strauss uveljavil v svetu kot operni skladatelj je imel za seboj že skoraj vse svoje znamenite simfonične pesnitve. (Don Juan; Macbeth; Smrt in poveljčanje; Till Eulenspiegel; Zarathustra; Don Quixote; Življenje junaka; Symphonia domestica). Lahko bi razdelili Straussovo glasbeno ustvarjanje v dva dela, katerih meja leži med »Symphonio domestico« (prva izvedba v februarju l. 1904., Newyorški simf. orkester) in »Salomo«. S »Symphonio domestico« je Strauss zaključil dobo svojih velikih uspehov na simfoničnem polju, s »Salomo« pa je uspešno stopil na deske opernih gledališč. Značilno za Straussa je dejstvo, da sta ti dve deli, nasprotni v etičnih principih, nastali drugo za drugim. V »Domestici« je Strauss varuh in zaščitnik družinskega smisla in urejene domačnosti, v »Salomi« kuje kapital iz, razkrojenih družinskih razmer antičnega vladarja. V seznamu svojih neštetih opusov ima Strauss raznovrstne vrednote. Poleg pomembnih umetnin, ki so iskren izraz njegovega glasbenega temperamenta in umetniškega hotenja, srečamo priložnostne stvari brez večje umetniške vrednosti. V svoji zadnji stvariteljski dobi ni napisal nobenega dela, ki bi po vrednosti lahko stalo ob strani njegovim prejšnjim delom. Po »Elektri« je nastopila pri Straussu reakcija, od katere se ni več opomogel: čeprav je svetovno znan in slavljen kot operni skladatelj, bo Straussovo ime ostalo zapisano v zgodovini glasbe v prvi vrsti kot ime simfoničarja, ki je odredil orkestru tudi v svojih glasbenih dramah, vidno in važno vlogo. Z Rihardom Wagnerjem ima v operah dve skupni potezi; prav kakor pri velikem beureuthskem mojstru je tudi pri Straussu glasbeni koncept oblikovan na vodilnih motivih (Leitmotiv) in na principu večne melodije. Strauss je nastopal skoraj z vsakim svojim delom senzacionalno; mnogo let je bil osrednja glasbena osebnost v evropskem glasbenem življenju. Danes je njegova svežost že nekoliko obledela in splahnila, kajti zunanost je najprej izpostavljena razkroju, ta pa je pri Straussu pglavitni element.

V glasbeni zgodovini bo zavzemal vidno mesto kot borec za novi izraz, ki ga je našel na orkestrski paleti. Njegove barve so

opajale in mamile. Nihče pred njim ni ravnal z orkestrom s tako tehnično dovršenostjo kakor Strauss. Iz orkestra je znal izvabiti vso lestvico duševnih ganotij in jih prikazati v glasbeni obliki skorajda plastično in prijemljivo. »Saloma« je sinteza Straussove muze, zato bo ostala med njegovimi glasbeno dramatičnimi deli na prvem mestu. M. B.

Rihard Strauss

(Biografična skica)

Rihard Strauss je bil rojen 11. junija 1864. v Monakovem. Njegov oče, Franc, je bil član orkestra, dvorni hornist, vzgojen v klasični tradiciji in neizprosni nasprotnik Wagnerjevih glasbenih reform. Skladateljeva mati je bila iz rodbine bogatih pivovarjev Pschorrov v Monakovem.

Strauss je začel skladati kot deček, še preden je obvladal teoretične nauke o kompoziciji. Ko je bil star 4 leta, se je začel učiti glasovir, dve leti pozneje je že komponiral. Vzporedno z gimnazijo (1874—1882) je študiral klavir in glasbeno teorijo, in sicer privatno pri Niesteju in F. W. Mayerju. Strauss ni posejal nobene višje šole, a je z lastnim učenjem nadoknadil vse, da je postal eden najuniverzalnejših glasbenikov, ki jih pozna zgodovina. Ko je maturiral na gimnaziji, je imel objavljenih že mnogo svojih skladb. V njegovem razvoju je bilo posebno pomembno imenovanje za dvornega glasbenega ravnatelja v Meiningenu, kjer je deloval znameniti dirigent Hans v. Bülov. Meiningen je bil takrat središče glasbenega življenja v Nemčiji in to prav po zaslugi Bülova. Tu je Strauss do dna spoznal bistvo orkestra, ki ga je pozneje pod vtisom R. Wagnerja in Fr. Liszta sprostil do skrajnih možnosti. Poleg Bülova je srečal Strauss v Meiningenu še violinista in skladatelja Aleksandra Ritterja, ki je močno vplival na njegov razvoj. Strauss sam piše o svojem prijatelju Ritterju: »... samo njemu se moram zahvaliti, da sem razumel Liszta in Wagnerja; on je bil tisti, ki me je napravil za glasbenika bodočnosti. Poučeval me je, svetoval mi je in me končno privedel na pot, po kateri hodim danes, neodvisen in sam.«

Eno leto pozneje se je Strauss preselil v Monakovo, kjer je dobil mesto tretjega dirigenta pri dvornem orkestru. V tem času je zložil svojo simfonično pesnitev »Macbeth«, ki jo je prvičkrat dirigiral sam H. v. Bülov. V Monakovem je Strauss ostal tri leta. L. 1889. je 25 let star prevzel v Weimarju vodstvo tamkajšnjega orkestra. V tem času se je otresel vseh tujih vplivov in vzorov, ter začel kot skladatelj radikalne smeri in drzen novotar. Vsako leto je poleg drugih manjših skladb, izro-

čil javnosti kako novo simfonično pesnitev, ki so mu prinašale uspeh za uspehom; Macbeth (1887), Don Juan (1888), Smrt in poveljanie (1889), Till Eulenspiegel (1894), Zarathustra (1895), Don Quixote (1897), Življenje junaka (1898), Symphonia domestica (1903).

L. 1892. je šel Strauss kot dirigent v Italijo, Grčijo in Egipt. Ko se je vrnil v Monakovo je bil imenovan za dvornega dirigenta. Dve leti pozneje se je poročil z operno pevko Pavlino de Ahna. V jeseni 1898. je podpisal 10letno pogodbo za dirigenta na berlinski operi. Od tod je hodil na gostovanja po vsem svetu. V Parizu je sam vodil prve izvedbe svoje »Salome«. Ko mu je potekla berlinska pogodba se je preselil na Dunaj, kjer je bil na državni operi enakopraven z direktorjem Fr. Schalkom. V tem času je nastala opera »Žena brez sence«, ki je doživela prvo uprizoritev pod taktirko ravnatelja Fr. Schalka. Leta 1920. je Strauss potoval v Južno Ameriko, kjer se je dve leti pozneje rodil njegov »družinski igrokaz« »Intermezzo«. Tudi v USA in v Londonu je večkrat gostoval. Stalnega nameščenja ni sprejel nikjer več. V zadnjih letih je napisal za oder »Egipčansko Heleno«, ki je bila prvič uprizorjena v Dresdenu, balet »Tolčena smetana« (Schlagobers), krščen na dunajski državni operi, »Idomeneo« ter »Arabello«, ki je prišla na operne deske pred dvema letoma v Dresdenu in dokazala, da Strauss tudi kot sedemdesetletnik še ni odložil peresa. V zadnjih letih živi skladatelj »Salome« v Nemčiji še vedno aktiven in delaven.

Saloma

Letos, 9. decembra je poteklo 30 let od krstne uprizoritve »Salome«. S tem delom je začela v Straussovih glasbeno dramatskih opusih vrsta literarno vrednih libretov. Nobena opera ni napravila v zadnjih petdesetih letih tolikšne senzacije kakor »Saloma«. Gledališče in glasbeni esteti so stali zmedeni pred tem dejstvom in dolgo niso prišli do sape. Nihče pred Straussom se ni upal uglasbiti drame brez temeljite predelave v operni libreto. Strauss pa je vzel O. Wildejev dramalet v enem dejanju, ki ga je prevedel v nemščino Hedvig Lachmann in ga uglasbil z drznostjo, ki je vzbudila senzacijo, ogorčenje, pa tudi občudovanje. Pred tridesetimi leti je bila »Saloma« najbolj ekstremno in napredno operno delo. Z njo je Strauss prinesel v operno literaturo nov izrazni slog, ki je imel namen uveljaviti in uporabiti v dramski prikazni obliki princip vizuelne zvočnosti, katerega je izdelal že v simfoničnih delih. Vsaka kretnja, vsako čustvo, vsaka nesnovna prisposoba stoji tu takorekoč v povečavi, kar dela glasbeni izraz finejši ali robatejši. Skladatelj ko-

piči superlative, ki potencirajo v tej ekscentrični operi opisovane patološke razkrojevalne procese.

Straussova paleta ne odpove nikjer. Trepet in groza, strah in ogorčenje — vse te temne duševne sile drži prav tako trdno v svojih rokah, kakor dobre, odrešujoče in pomirjujoče moči. Skladatelj »Salome« dosega največjo sugestivno moč z mešanjem in brisanjem barvnih vrednot ter z nenavadnimi harmonijami. Kakor je vsa »Saloma« nenavadna in prevržena, takšna je tudi v oziru dramske tehnike. Orkester pade brez predigre takoj v sceno. Že prva slika nas privede v središče dogodkov; o kakšni dramatični ekspoziciji pri »Salomi« ni govora. Pisatelj dramatsko ne razvija nastopajočih oseb (edina izjema je glavna junakinja). Johanaan ostane otrpel v svojem proroškem dostojanstvu, Herod kot nevrasteničen slabič, je prav za prav samo pojoč statist; Narraboth, se usmrti preden poseže v dejanje. Tako ostane vse dramatsko dogajanje osredotočeno edino na Salomi.

Ples sedmih tenčič, ki je razmeroma zelo dolg, kombinira orientalske floskule, orientalsko barvitost s temeljnimi oblikami dunajskega valčka, ki pa se na tem mestu izprevrže v patološko stran. Melodični valček v tem plesu prinaša prej olajšanje in pomirjenje nego poostretev histerije in orgiastično-clementarnih učinkov, ki imajo namen omamiti Heroda do nemoči. Glasbeno ne nadaljuje dramskega dogajanja, temveč ostaja v okviru pantominične dekoracije.

Individualnost Straussove glasbe se uveljavlja z novo harmonijo in orkestrskimi barvami, ki pa ne nastajajo samo iz afektacije, temveč iz nujne potrebe scenskega položaja in psiholoških dejstev.

Prva uprizoritev »Salome« je bila v dresdenski dvorni operi 9. decembra 1905. V glavnih vlogah so sodelovali Marija Wittich, Karl Burian in Karl Perron. Strokovna kritika se dolgo ni mogla odločiti za delo ali proti njemu; kmalu pa si je »Saloma« osvojila vsa večja gledališča in širše občinstvo ter se tako uvrstila v železni spored vseh večjih oper.

Vsebina

Edino pozorišče: velika terasa v Herodovi palači. Mladi sirijski stotnik Narraboth, ki pripada Herodovi telesni straži, stoji na terasi in nepremično gleda princeso Salomo skozi vrata slavnostne dvorane. V slavnostno razsvetljeni dvorani, se vrši velika pojedina. K stotniku Narrabothu stopi mlad paž, ga posvari pred zapeljivko in opozarja, da je nevarno gledati lepo

princeso, kajti zgodi se lahko nesreča. Iz vodnjaka, v katerem je zaprt prerok Johanaan, zadoni njegov glas: prerokba o prihodu Kristusa. Vojaki si začnejo pripovedovati o preroku, ki je živel v puščavi, imel učence in ki govori o strašnih rečeh. Tudi tetrarhov brat, prvi Herodiadin soproj, je bil več let zaprt v vodnjaku, nazadnje pa umorjen. Narrabotha ne zanimajo govorice vojakov, nepremično gleda v dvorano, kjer je Saloma. Paž ponovno svari stotnika, pred zapeljivo princeso.

Saloma pride iz dvorane na teraso; zbežala je pred poželjivimi pogledi Heroda in pred njegovimi gosti. Iz vodnjaka zasliši prerokov glas ter si zaželi videti tega človeka. Tetrarh pa je dal ukaz, da ne sme nihče govoriti, niti videti Johanaana. Stotnik Narraboth dolgo kljubuje želji Salome, nazadnje pa se ukloni in kljub tetrarhovi prepovedi ukaže vojakom privedi Johanaana. Prerok se pojavi na robu vodnjaka, kjer začne pridigati o zakonolomski dvojici, o Herodu in Herodiadi in prerokuje, da ju bo zadela božja kazen. Johanaan zavrne in prekolne tudi pregrešno Salomo, princeso Judejsko. Ko vidi mladi stotnik, da Saloma v svojih bolnih nagibih neprenehoma sili v Johanaana si v obupu vzame življenje. Johanaan se vrne v temni zapor.

Herod pride vinjen s spremstvom iz dvorane. Zahrepenel je po Salomi, ki je kljub prepovedi zapustila dvorano in šla na teraso. Med Herodom in njegovo ženo Herodiado se vname prepir, ki ga prekine šele prerokov glas iz vodnjaka. Herodiada zahteva, da prisilijo Johanaana k molku, ker jo neprestano opravlja in blati, Herod pa se zoperstavi tej njeni želji, kajti še nikoli je ni imenoval z imenom, Johanaan pa je prerok, ki je gledal Boga. Židje se začno prepirati in trditi, da Johanaan ni prerok, Boga pa je videl edinole prerok Elija. Dva Nazarenca sporočita o čudežu Mesije, ki je prišel. Spet slišimo Johanaana, ki grmi proti Herodiadi, hčerki Babilona in ji prerokuje strašen konec. Herod, da bi se iznebil mučnih misli, zaprosi Salomo naj mu zapleše. Saloma odurno odkloni. Oblubi ji s prisego polovico kraljestva in vse, kar si poželi. Saloma pleše proti volji svoje matere Herodiade; tetrarh je vzhičen. Po plesu vprašuje tetrah Salomo, kakšno naj bo plačilo, ki ji ga je s prisego obljubil. Saloma zahteva na srebrni pladnji — Johanaanovo glavo. Zaman ji Herod ponuja vse svoje dragotine, če odneha od te zahteve. Saloma pa brezpogojno hoče, naj Herod drži prisego in ji izroči zahtevano glavo. Herod mora izdati ukaz in Johanaana obglavijo vojaki tetrarhove telesne straže. Salomi pri nesejo na srebrnem pladnju prerokovo glavo. S perversno naslodo poljubi mrtve ustnice, v rokah drži glavo brez življenja; bolna ljubezen Salome in njeni najnižji nagoni praznujejo praznik.

Herodu se studi to početje, zato ukaže to žensko umoriti.

*

R. Strauss je vzel za svojo opero tekst O. Wildejeve drame »Saloma« (v nemškem prevodu Hedviga Lachmanna) in sicer brez vsake predelave, takšen, kakršen je bil. Pesnik drame je črpal vir za svoje delo pri židovskem zgodovinarju Jožefu Flaviju, ki pripoveduje, da se je Herod poročil s Herodiado, ženo svojega polbrata, ko je bil ta še živ. S to poroko je Herod prekršil židovske zakone. Herodiada je privedla s seboj hčerko iz prvega zakona, Salomo, ki pa je bila zelo vdana ženska in je prostovoljno sledila Herodu v pregnanstvo. V nasprotju z dramo O. Wildeja, prikazuje zgodovinar Flavius Salomo kot dobro ženo in ne omenja ničesar o Herodovem nagnenju do Salome.

Sveto pismo nove zaveze, ki poroča o tem dogodku, ne omenja imena Herodiadine hčerke. V Matevževem evangeliju čitamo v 14. poglavju naslednje: V tem času je slišal četrtni oblastnik Herod glas o Jezusu in je rekel svojim služabnikom: »To je Janez Krstnik; on je vstal od mrtvih in zato delujejo v njem čudežne moči.« Herod je bil namreč dal Janeza prijeti, ga vkleniti in vreči v ječo zaradi Herodiade, žene svojega brata Filipa. Kajti Janez mu je govoril: »Ni ti je dovoljeno imeti.« Hotel ga je usmrtiti, pa se je zbal ljudstva, ker so ga imeli za preroka. Na Herodov rojstni god je plesala Herodiadina hči pred gosti in se Herodu prikupila. Zato ji je s prisego obljubil dati, karkoli bi prosila. Ona je pa po materinem navodilu rekla: »Daj mi tukaj na krožniku glavo Janeza Krstnika!« Kralj se je razžalostil, toda zaradi prisege in gostov jo je velel dati. Dal je torej Janeza v ječi obglaviti. In prinesli so njegovo glavo na krožniku in jo dali deklici in ta jo je nesla svoji materi. In prišli so njegovi učenci, vzeli truplo ter ga pokopali; potem so šli in to sporočili Jezusu.

*

Herod Antipa (vladal od 1. IV. pr. Kr. do 39. po Kr.), sin Heroda Groznega, je bil poglavar Galileje in Pereje. Imel je naslov »tetrarh«, t. j. oblastnik nad četrtino Palestine. Ko je slišal pripovedovati o Jezusovih čudežih, se je bal, da je vstal od mrtvih Janez, ki ga je dal on že dalje časa prej umoriti.

Janez je bil zaprt v nepristopni trdnjavi Maherunt na vzhodni strani Mrtvega morja.

Saloma, Herodiadina hči iz prvega zakona, je bila pozneje poročena s četrtnim oblastnikom Filipom.

Razno

Svečane igre v Salzburgu se bodo letos vršile tudi med božičnimi prazniki. Središče iger bo uprizoritev stare božične igre, ki jo je zmoderniziral Max Melle; ostali čas je namenjen operi in koncertom dunajske Filharmonije.

*

V frankfurtski operi je bila nedavno krstna uprizoritev opere »Čarobne gosli«, ki jo je uglasbil Werner Egg na libreto Ludvika Andersena. Opera je imela uspeh in je bila sprejeta v spored drž. gledališča v Essenu, Bremu in Berlinu.

*

V Nemčiji so uvedli poleg naslova »državni igralec« (Staatsschauspieler) in »državni pevec« (Staatsänger) še nov titel »državni koncertni mojster« (Staatskonzertmeister). Prvi je dobil ta naziv Ottomar Voigt, koncertni mojster pri operi v Karlsruhe.

*

Glavni dirigent beyruthskih svečanih iger v letu 1936. bo Wilhelm Furtwängler.

*

Prihodnji operni spored

Na Božič pride v spored našega gledališča Millöckerjeva opereta »Preklemani grad«. Opereto je priredil Artur Bauckner. V glavnih vlogah sodelujejo: Ribičeva, Poličeva, Kogejeva, Gostič, Zupan, Janko, Peček, Švigelj. Glasbeno vodstvo ima dirigent Anton Neffat, režijo Peter Golovin.

Opera pripravlja Šoštakovičevo »Lady Macbeth« in Straussovega »Kavalirja z rožo«.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljše in najcenejše moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

Saloma

muzikalna drama po O. Wilde-ovi istoimenski pesnitvi, prevedel N. Štritof, uglasbil R. Strauss.

Dirigent in režiser: N. Štritof

Inscenator: V. Skružny

Herod, tetrah Judeje	St. Marček
Herodijada, njegova žena	M. Kogejeva
Saloma, njena hčerka	Z. Gjungenac
Johanaan, prerok	R. Primožič
Narabo, mlad Sirec	J. Gostič
Paž Herodijadin	F. Golobova
5 židov	J. Rus, M. Simončič
2 nazarenca	A. Jare, S. Banovec, D. Zupan
2 vojaka	V. Janko, A. Perko
Kapadokijec	A. Petrovčič, A. Sekula
Suženj	A. Arčon
	E. Frelih

Godi se na terasi Herodove palače.

Salomin ples je naštudirala Katja Delakova.

Salomino lasuljo je izdelal »Salon Vera« (Gradišče).

Ojačevalno napravo je dobavila tvrdka Rado, r. z. z o. z. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Pretek ob 20.

Konec pred 22.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 40—
II. - III. vrste	36—
IV. - VI. "	32—
VII. - IX. "	28—
X. "	24—
XI. "	24—
Lože Lože v parterju	120—
I. reda 1-5	120—
6-9	140—

Dodatni ložni sedeži v parterju	Din 20—
v I. redu	22—
Balkon: I. vrsta	24—
II. "	20—
III. "	16—
I. "	20—
II. "	10—

Galerija: Sedeži I. vrste	Din 12—
II. "	10—
III. "	10—
IV. "	8—
V. "	8—
Stojšče	2—
Dijaško stojšče	5—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za prenosni telefon je vračunana v cenah

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

